

NUMMER 4 | 2019

RÄCKER

jag till?

haro
tid för barnen

REDAKTIONEN

Livet är en berg- och dalbana. Särskilt med barn. Ena stunden leker de så fint, för att i den andra stunden ligga och skrika på golvet i mataffären. Det är tvära kast mellan hopp och förtvivlan. I svackorna är det så lätt att känna sig otillräcklig, och att man har sig själv att skylla för barnens utbrott. I dessa stunder kan det vara skönt att få en klapp på axeln från någon som ser en och bekräftar att vi alla gör så gott vi kan och att man visst räcker till, sina ofullkomligheter till trots.

I detta nummer bidrar, bland annat, Jonas Himmelstrand med perspektiv om hur det kommer sig att nästan en hel föräldrageneration i Sverige idag känner sig otillräcklig. Psykolog Caroline Elfors tar sig an en fråga om hur man räcker till som förälder till två små. Och med tanke på den aktuella debatten om språkförskolor berättar en logoped om det finns något magiskt pedagogiskt trick som gör att barn börjar prata.

Vi hoppas att detta nummer av Haro ska kunna vara som en klapp på axeln till dig som undrar om du räcker till för ditt barn. Det är vi övertygade om att du gör!

TIDNINGEN HARO

Utgives av:

Haro, Riksorganisationen för Valfrihet, Jämställdhet och Föräldraskap. En demokratisk, ideell organisation som är partipolitiskt och religiöst obunden. Tidningens syfte är att främja en större mångsidighet i samhällsdebatten kring barnomsorgs-, familje- och jämställdhetsfrågor samt att skapa ett forum för åsikter grundade på idealen valfrihet, jämställdhet och föräldraskap.

Adress:

Riksorganisationen Haro
Box 737, 114 79 Stockholm

Webbsida:

www.haro.se

E-post: info@haro.se**Ansvarig utgivare:**

Evelina Hägglund, evelina.hagglund@haro.se

Material till tidningen skickas till:

info@haro.se
Dessa material kan komma att publiceras på
www.haro.se, vårt pressrum och våra sociala medier.

Redaktionen:

Evelina Hägglund, evelina.hagglund@haro.se
Lina Hagström, lina.hagstrom@haro.se
Caroline Höglund, caroline.hoglund@haro.se

Layout:

Caroline Höglund, caroline.hoglund@haro.se

Kassör:

Evelina Hägglund, evelina.hagglund@haro.se

Adressändringar:

Sam Bengtsson, sam.bengtsson@haro.se
Mobilnummer: 0705-170770

Redaktionen ansvarar ej för icke beställt material och skribenterna ansvarar själva för innehållet i artiklarna. Redaktionen förbehåller sig rätten att redigera och eventuellt korta insända texter. Redaktionen tar inte in material som syftar till att hetsa, kränka eller diskriminera individer eller grupper. Åsikter som presenteras i tidningen av enskilda skribenter behöver nödvändigtvis inte vara organisationens.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

- 01 Redaktionen
- 03 Ordförande har ordet
- 05 Nyheter och på gång
- 07 Fråga psykologen
- 08 Sympatisörer sökes
- 09 Att räcka till som förälder
- 11 Räcker förskolan till?
- 12 När blir kvinnor i Sverige myndigförklarade?
- 14 Bokrecension
- 15 Recept
- 16 Att lära sig att prata - logopeden tipsar!
- 17 Coachen tipsar - stressiga morgnar
- 18 Smått och gott
- 19 Mitt val
- 20 Barnens sida
- 21 Till sist Stille
- 22 Nästa nummer

BLI MEDLEM OCH STÖD OSS!

Medlemsavgift 200kr/år
Tidningen Haro ingår.

Betala in på Bankgiro: 797-7374 eller
Swish: 123 569 56 89
Märk betalningen: "Ny medlem" och ditt namn.

Skicka sedan ett mail till info@haro.se och uppge
namn, adress, födelseår (endast årtal) och e-post.

Välkommen!

ORDFÖRÄNDE *har ordet*

Kanelbullens dag. Självfallet hade jag planerat för dagen i veckor och sett till att alla ingredienser var på plats. Så när jag kom hem från jobbet den dagen, efter att ha hämtat några tonåringar och sett till att middagen var väl placerad i deras magar – ställde jag mig förstås i köket för att baka. Efter någon timme letade doften av nygräddade kanelbullar sig fram i de ständigt hungrigas näsborrar. Färdiga med kvällens läxor kom barnen fridfullt in i det nypolerade köket och vi kunde tillsammans njuta av bullarna i skenet av tända ljus. Åtminstone var det så jag hade sett framför mig scenariot när jag för ovanlighetens skull fick för mig att jag minsann skulle baka. Nu skulle barnen få upptäcka den mysfixande bullmamman som aldrig låter ett baktillfälle passera. De skulle glömma 22 år av nästintill sockerfri tillvaro och varmt välkomna återfödelsen av bak-eran. Tanken på mitt blotta moderskap skulle väcka doftminnen av kanel samt minnesbilder av idel mys. Jag skulle äntligen ställa mig i ledet med generationer av bakande mammor i Sverige och stolt visa fram mina väldoftande plåtar av pärlsockerskryddad härlighet.

Att jag sedan stod alldeles för sent den kvällen, omringad av diskhögar med fyra plåtar av totalt oätligt misslyckande – och väddjade till min make att slänga den sista ogräddade plåten då jag har svårt att slänga mat själv – borde jag väl årligt talat inte skriva om. Barnen smakade i ren empati – ”det smakar ok om man tänker att det är frallor” – och försökte trösta så mycket det gick. Någonstans insåg de att återfödelsen hade landat i ett requiem. En dödsföreläsning över bullmamman.

Det har varit många liknande dödsföreläsningar genom åren. Jag begravde tidigt pysselmamman utan någon vidare sorgprocess. Karriärsmamman dog av utmattning efter tredje barnet och fick inte ens en minnesstund. Vad alla dessa mammor hade gemensamt var att de inte platsade med hur jag själv fungerade som person och mamma. De var resultatet av omgivningens förväntningar jag övertygat mig själv om var ett måste. För visst måste man både ha en intressant karriär, hinna sy kostymer till barnens utklädningskalas, tycka om heminredning och långkok, alltid ha hembakat surdegsbröd i frysen, sylta, göra saft, fixa hemstickade julklappar till släkten, träna, meditera, sjunga i kör, hunnit läsa senaste nobelprisvinnaren i litteratur samt ha en exotisk hobby att bedriva medan man väntar på dotterns fotbollsträning?

Alla dessa måsten skapar en djup känsla av att inte räcka till. Frågan är – till vad man skall räcka till? För ett barn så räcker det med en mamma som är fysiskt och psykiskt närvarande med en famn, två ögon och öron. Men då behöver vi ibland låta vissa förväntningar dö för att kunna erbjuda famnen, ögonkontakten och lyssnandet. Nästa kanelbullens dag tänker jag sitta i soffan och läsa en bok – gärna tillsammans med nåt av barnen. Och äter vi kanelbullar är de nog köpta på Ica.

Ingvild Segersam
Ordförande Riksorganisationen Haro

”

*Låt därför livet bära med sig vad det vill, och låt mig
vara stark nog att ta emot vad det bjuder.*

UR RASMUS PÅ LUFFEN AV ASTRID LINDGREN

Nyheter och på gång

VÄLKOMMEN PÅ HAROS RIKSSTÄMMA 2020!

*Alla medlemmar hälsas hjärtligt
välkomna till*

Haros riksstämma 28-29 mars 2020

Plats: Ängelholm

Boka in helgen redan nu!

*Mer information kommer i nästa
nummer av Haro-tidningen.*

Föredragningslista för Haros riksstämma

- 1 § Riksstämman öppnas av organisationens ordförande
- 2 § Val av stämмоordförande
- 3 § Val av stämमosekreterare
- 4 § Val av 2 justeringspersoner tillika rösträknare
- 5 § Fastställande av röstlängd
- 6 § Fastställande av föredragningslista
- 7 § Fråga om riksstämmans utlysande skett på behörigt sätt.
- 8 § Eventuellt antagande av arbetsordning
- 9 § Styrelsens verksamhetsberättelse
- 10 § Revisorernas berättelse
- 11 § Fastställande av resultat- och balansräkning
- 12 § Frågor om ansvarsfrihet för styrelsens ledamöter
- 13 § Föredragning av budget och verksamhetsplan för 2020
- 14 § Indelning i utskott
- 15 § Utskottsberedning av propositioner och motioner
- 16 § Behandling av förslag från styrelsen (propositioner)
- 17 § Behandling av inkomna motioner
- 18 § Behandling av budgetförslag för kommande verksamhetsår
- 19 § Val av ordförande och vice ordförande
- 20 § Val av övriga styrelseledamöter och suppleanter
- 21 § Val av revisorer och revisorssuppleanter
- 22 § Val av valberedning samt sammankallande till denna
- 23 § Övriga val
- 24 § Nästa års stämma
- 25 § Övriga ärenden
- 26 § Mötet avslutas

NOTERAT!

"I stället för att bara utreda en obligatorisk språkförskola borde Sverige överväga en generell förskoleplikt", det skriver Aftonbladets Jenny Wennberg i ledartexten "Gallonisarmén kan behöva förstärkning" den 25 oktober. Bakgrunden är Sveriges Radios granskning som visat att "tusentals barn i Sverige går inte i förskolan" (SR 22/10). Utbildningsminister Anna Ekström (S) säger i inslaget att: "Det är faktiskt så att i Sverige utgår vi från att både kvinnor och män, mammor och pappor arbetar samtidigt som man har barn."

Snart ska Ekström tillsätta en utredning om "rätt till obligatorisk språkförskola". Ivar Arpi skrev en lysande ledartext i SvD 26/10 om den uppblossande debatten med rubriken: "Rätten att tvingas lämna bort sina barn".

**Vi har på senaste tid haft lite
bekymmer med vår redaktionsmail.**

Om du inte har fått något svar på
inskickat material så beror det på att vi
inte fått det. Vi svarar på alla mail.

Vill du komma i kontakt med
redaktionen eller skicka in ett bidrag till
tidningen (gör jättegärna det!) så nås vi
på info@haro.se.

Välkomna!

Så här i årets sista utgåva av medlemstidningen vill vi passa på att hälsa årets alla nya medlemmar hjärtligt välkomna till Haro! Ni är cirka sjuttio stycken och från olika delar av landet. En del har blivit medlemmar under hösten (och än finns tid att delta i värvarkampanjen som pågår till årsskiftet) medan andra kom till redan under våren och sommaren. Tack att ni valt att bli medlemmar i Haro – tillsammans är vi starka, och tillsammans verkar vi för att:

- sprida kunskap om barns behov
- stärka föräldrar
- möjliggöra barnomsorg i hemmet

REPLIK PÅ SVD DEBATT FRÅN HARO

Lina Hagström och Evelina Hägglund skrev replik på SvD Debatt som publicerades den 24 oktober 2019. Repliken var ett svar på flera organisationers uppmaning att tvångskvotera föräldraförsäkringen. Läs in QR-koden med din mobilkamera för att få länk till hela texten.

“Vi tror att fria val måste få leda till många olika utfall och att föräldrar är fullt förmögna att fatta beslut för sina egna barn. Svaret på det berömda livspusslet för varenda familj i Sverige kan omöjligen produceras vid ett skrivbord i Stockholm.”

Tips!

På Youtube-kanalen Neufeldmedia ligger en video med rubriken “Preparing for Motherhood: You're More Equipped Than You Think”. Läs in QR-koden intill med din mobilkamera för att komma dit.

Sökes!

BOENDE I ALMEDALEN!

Almedalsveckan är en mycket viktig vecka för att knyta kontakter, träffa politiker, stå upp för barnen och deras behov under diverse seminarier osv. Vi brukar därför alltid försöka besöka denna vecka. Vi söker boende under någon av dagarna 28 juni-5 juli och undrar om någon har tips eller kontakter?

Kontakta oss på info@haro.se

FRÅGA PSYKOLOGEN

”

Hej,

När jag fick barn kände jag att jag ville vara hemma så länge det bara gick. Nu när min son blivit storebror (han är drygt 2,5 år) känner jag mig ibland som världens sämsta mamma och att jag inte riktigt räcker till för honom. Sedan lillasyster kom in i bilden kan jag liksom inte vara lika flexibel och svara upp mot vad han vill.

Vi har dagar när allt flyter på bra, men så finns det de där långa dagarna när allt bara tjorvar och jag undrar varför jag gör det här. I de lägena tänker jag att en trött och frustrerad mamma (jag) kanske är sämre än en förskoleplats för min son.

Jag har sett mig själv som en "hemmamamma" men känner mig misslyckad när jag känner så här. Jag kanske helt enkelt inte har det som krävs för att ta hand om flera barn samtidigt?

Hanna

”

Hej Hanna.

Åh, den flerbarnsångesten. Eller kanske särskilt tvåbarnsångesten. För det är oftast när det andra barnet antrar scenen som känslan av otillräcklighet verkligen slår till med full kraft. Innan har man kunnat fokusera helt på ett barn. Att plötsligt behöva prioritera bort den enes behov för någon annans är svårt. Inte minst kan småsyskonets ankomst bli en chock för storasyskonet. Vissa reagerar kraftigt vilket knappast lindrar det redan hårt ansatta föräldrasamvetet.

I Sverige är det dessutom vanligt att få barn tätt vilket innebär att många blir storasyskon innan de riktigt är redo för det. Jag säger inte detta för att spä på det dåliga samvetet utan för att förklara barnets helt rimliga känslor inför att få syskon. Och man bör som förälder vara medveten om detta för att så långt det går försöka minska krav på storasyskonet att vara "stor och duktig". Sedan finns det såklart yngre barn som inte reagerar nämnvärt och äldre barn som blir galna av svartsjuka.

Svartsjuk eller inte anser jag att de negativa känslorna av att bli storasyskon riskerar att öka av att bli bortlämnad på dagis. I tid av kris, vilket det i mångt och mycket är att få syskon, är det hemma med de närmaste vi ska vara. Och hur otillräcklig du än känner dig får din son mer vuxentid hemma hos dig än tillsammans med 20 andra barn på dagis. Dessutom får han vuxentid av någon som älskar honom. Och även om du inte har 100 procent fokus på honom hela dagen så finns du där. Han får värdefull kvantitetstid med dig vilket är en bristvara för många barn idag.

I Sverige sjunger vi istället kvalitetstidens lov. En förskollärare sa att kvalitetstid var hennes värsta ord. Kanske även mitt värsta. Kvalitetstid missbrukas som ett slags alibi för avsaknad av kvantitetstid. Hur lite tillsammanstid kan kvalitetstid egentligen kompensera för? Räcker det att träffa sina barn en timme om dagen om den timmen är superduperhärlig? Idag har vi en föreställning om att allt ska vara så roligt hela tiden. Barn ska aktiveras och stimuleras in absurdum och aldrig ha tråkigt. Hur sunt och normalt är det? Och hur normalt är det att hjula av glädje varje dag med barnen? Kanske någon gör det men jag känner ingen. När du/ni har en dålig dag lär du dina barn något viktigt. Livet är inte alltid happy happy och det är precis som det ska vara. Alla känslor är tillåtna. Livet är fullt av tjorv och motgångar och efter en dålig dag kommer det (oftast) en bättre. //

Caroline Elfors

Har du en fråga angående barn?

Vår psykolog Caroline svarar på era frågor i tidningen Haro. Frågan kan vara hypotetisk och du kan självklart vara anonym.

Skicka din fråga till: info@haro.se

SYMPATISÖRER *sökes*

När Haro startades i början av 1980-talet poppade medlemmar och distrikt upp över hela landet. Hemmaföräldrar upplevde ett behov av organisering och att samlat föra sina talan med en gemensam röst som nådde fram. Ryktet om Haro spred sig snabbt och den 31 december 1984 var antalet registrerade Haro-medlemmar 4500 stycken. Nästan fyra årtionden senare ser landskapet väldigt annorlunda ut: förskolenormen har slagit igenom på bred front, de flesta lekplatser ekar tomma på dagarna och hemmen likaså. De hemmaföräldrar som finns i dag lever ibland isolerat, kanske helt utan kännedom om andra som valt att själva ta hand om sina egna barn, och vetskapen om Haros existens är långt ifrån självklar. *Detta vill vi ändra på.*

Hjälp oss nå fler

Har du någon i din närhet som tvivlar på förskolenormen? Har du någon i din omgivning som är eller har varit hemma med barn? Känner du någon som väntar barn? Varför inte berätta om Haro? Vi söker sympatisörer i livets alla skeden. *Just nu har du dessutom chansen att värva en medlem som kostnadsfritt får lära känna Haro genom medlemstidningen under 1 års tid.*

Aktiv eller passiv spelar ingen roll

Varje medlemskap är betydelsefullt, oavsett om du vill engagera dig aktivt eller stödja oss passivt. Som hemmaförälder är det primära fokuset omsorgen om de egna barnen och förståeligt nog finns inte alltid tid till annat. Som medlem är du engagerad helt och hållet på den nivå du själv önskar. Vill du veta mer om vad det innebär att exempelvis bli samordnare i ett distrikt, kontakta oss gärna. Vill du helt enkelt enbart stå med som medlem, går det minst lika bra. Vad du än väljer så är din insats viktig. *Varje medlem ger tyngd åt Haros röst i debatten.*

Men jag är ju inte hemmaförälder?

Inga problem. Tiden hemma med de egna barnen är av naturliga skäl begränsad. Men ett engagemang för Haros frågor är potentiellt livslång, och därför ser vi mycket gärna medlemmar av alla åldrar. Du kan vara eller ha varit hemmaförälder på heltid, deltid, eller inte alls – om du sympatiserar med Haros målsättning är det tillräckligt. *Du räcker alltså till som Haro-medlem om du delar våra mål.*

DETTA VILL HARO:

Haro organiserar hemmaföräldrar sedan 1981.

Vi verkar för att:

- sprida kunskap om barns behov och i allt stå upp för barns behov av en trygg anknytning, sund utveckling och goda möjligheter att nå sin fulla potential
- stärka föräldrar i deras föräldraskap som de viktigaste personerna och de första lärarna i barnets liv
- möjliggöra barnomsorg i hemmet genom att arbeta opinionsbildande på nationell och internationell nivå

VÄRVA FÖRE NYÅR!

Din/a vän/ner får ett års gratis medlemskap inkl. Haros tidning (värde 200 kr). Nästa höst får den värvade ta ställning till om han eller hon vill fortsätta att vara medlem genom att då betala medlemsavgiften. Som tack får du ett exemplar av Per Kågesons bok "Jämställda"

Missa inte detta tillfälle! Maila oss på info@haro.se. Skriv den värvades namn, adress, födelseår och e-post. Skriv "Värvarkampanj 2019" i ämnesraden. Glöm inte att uppgi din egen adress så att vi kan skicka boken till dig.

Erbjudandet gäller till årsskiftet. Premien gäller så långt lagret räcker.

ATT "RÄCKA TILL"

som förälder

Många svenska föräldrar känner sig otillräckliga, har dåligt samvete och tycker sig inte räckta till för barnen. Detta är mitt intryck från såväl media som personliga möten och föräldrautbildningar. Tråkigt att det ska vara så.

Att vara förälder är sällan lätt, och tyvärr särskilt inte i Sverige. Första steget är att erkänna den svenska utmaningen. Hur man än vänder och vrider så är föräldraskap besvärligt i Sverige. Jobbar bägge föräldrarna heltid med barnen på förskolan, tycker man sig sakna tid att varva ner med barnen och känna in hur de egentligen mår. Är en förälder hemma så har man visserligen tid med barnen, men blir ifrågasatt av omgivningen och får kämpa med ekonomin. Svenska politiker saknar helt förståelse för situationen. Dåvarande arbetsmarknadsministern Ylva Johansson klargjorde i februari 2018 att "svenska normer och värderingar" gäller för nyanlända till Sverige: "I Sverige jobbar både mamma och pappa, och barnen går på förskola". Inget erkännande av familjens avgörande roll för barnens omsorg, fostran och deras utveckling till sin fulla potential.

Vi behöver se detta faktum i vitögat: Den självklara och instinktivt upplevda föräldrarollen har i Sverige försvårats av de styrande som ser barns omsorg utifrån politiska ideologier snarare än utifrån utvecklingsvetenskapliga realiteter. Det är en sorg att leva i ett land där politikernas okunskap om barns behov och utveckling gjort föräldraskapet så besvärligt, men det är en sorg vi måste känna för att kunna se klart och därmed göra rimliga prioriteringar i en inte helt ideal situation.

”

*Hur ska man kunna
förstå sin betydelse som
förälder i ett land som
inte erkänner den?*

Jag minns mitt motstånd när min hustru föreslog begagnade barnkläder. "Aldrig," tänkte jag, "mina barn ska självklart ha nya kläder". Men mitt motstånd föll snabbt. Snart insåg jag att begagnade barnkläder, liksom mycket annat begagnat, innebar mindre belastning på ekonomin och därmed mer tid för barnen. Sedan dess har begagnat närmast blivit norm i familjen: Kläder, möbler, telefoner, datorer, bilar, etc. Idag, två decennier senare, kan jag inte se att något väsentligt gått förlorat, däremot att massor har vunnits. Jag kan inte se något normalt arbete på dagens arbetsmarknad som ens kan jämföras med den närvaro, glädje, livskänsla, utmaning och utveckling som rimligt med tid för barnen kan ge i en familj. Även om tid och ekonomi är en utmaning så kanske det svenska familjepolitiska klimatet är en ännu större utmaning.

Hur ska man hitta sin föräldraroll när man antingen saknar tid att finna den, eftersom barnen är heltid på förskolan, eller inte hittar några förebilder eftersom man gjort det udda valet att vara hemma med barnen? De flesta som läser Haro-tidningen har valt att helt eller delvis vara hemma med barnen när de är små. I Sverige innebär det att man valt att vara dissident, en oliktankande, en avvikare. Förvisso är Sverige ett förhållandevis tryggt land att vara dissident i, men det kulturella trycket att barnen ska vara på förskolan och föräldrarna jobbar heltid är ändå massivt. Från BVC, media, grannar, myndigheter och politiker hörs ständigt budskapet: "Visst har du väl barnen på förskolan?" Då är det lätt att känna att eventuella problem i föräldraskapet bäst löses genom att göra som man blir tillsagd och sätta barnen på förskolan. Hur ska man kunna förstå sin betydelse som förälder i ett land som inte erkänner den?

För att räcka till som förälder i Sverige måste man som sagt prioritera. Oavsett vilka val man gjort gällande barnens omsorg så måste prioriteringen bygga på utvecklingsvetenskapens mest centrala budskap: "Du som förälder är ditt barns bästa chans att få rätt omsorg, utveckling och mognad." Detta gäller även om barnen är tio timmar om dagen på förskolan. Som förälder behöver du ta den omhändertagande alfa-rollen gentemot ditt barn. Du behöver förmedla till ditt barn, i hela ditt sätt att vara, att du är svaret på deras behov, inte nödvändigtvis *har* svaret, men *är* svaret.

Detta gäller oavsett hur mycket osäkerhet du kan känna inom dig. När dina barn kan vila i din trygga närvaro kommer de att instinktivt göra vad de behöver för att växa till sin fulla potential, de kommer att leka, vara nyfikna, vetgiriga, känna, uttrycka och skapa. Barn behöver din närvaro långt mycket mer än de behöver aktiviteter och kompisar utanför hemmet, eller många leksaker eller ett ständigt välstädat hem. Relationen till dig som förälder är viktigast!

Därför behöver du överbrygga varje separation; när du går till jobbet, när barnen går till förskola eller skola, eller när pappa eller mamma reser bort. Du överbrygger genom att sätta fokus på nästa möte. "När jag hämtar dig på förskolan så ska vi gå hem och laga efterrätten/läsa den boken/hälsa på farmor/gå ut och plocka bär/sjunga tillsammans. Det spelar ingen roll vad ni ska göra, barnet behöver få det centrala budskapet: "Vi är okej med varandra. Vår relation är okej." Du har också hjälp av att lära känna och skapa kontakt med övriga vuxna som kan ha ansvar för dina barn: Farmor, morfar, dagmamma, förskollärare, lärare och andra – allt för att underlätta dina barns anknytning till dem.

”

Oavsett vilka val man gjort gällande barnens omsorg så gäller utvecklingsvetenskapens mest centrala budskap: "Du som förälder är ditt barns bästa chans att få rätt omsorg, utveckling och mognad"

För att "räcka till" som förälder gentemot våra barn, behöver vi sätta fokus på det absolut viktigaste: barnets relation till oss föräldrar, barnets anknytning till oss, och barnets upplevelse av att relationen kan tas för given och något som barnet aldrig behöver jobba eller prestera för.

Varmt lycka till!

Jonas Himmelstrand

RÄCKER FÖRSKOLAN TILL?

Det så kallade Förskoleupproret och hashtaggen #pressatläge har tydliggjort att tillvaron som anställd på förskola kan vara väldigt pressad. När SVT Väst i september lyfte frågan strömmade kommentarerna in i chattfältet.

"Under förra hösten jobbade jag med 11 olika vikarier mellan oktober-december, jobbigt både för personal och barn. Men vi har ju iaf haft tur som fått vikarier.." skrev signaturen "Maja".

"Ofta vikariestopp, avdelningar får slåss ihop med många barn som ger väldigt hög ljudnivå och ofta på litet utrymme. Eller som min situation jag och min kollega har 17 barn själva och fick inte vår tredje kollega efter sommarsemestern .. (malmö)" från signatur "H".

"Emma" skriver om läget i sitt barns förskola: "Det är ofta brist på personal. De blir tvungna att ha alla barn i ett rum (torg) för att hjälpas åt. Där blir ljudvolymen outhärdlig. Trötta pedagoger som säger upp sig en efter en."

Pedagoger och föräldrar, tusentals till antalet, vittnar om ungefär samma sak: förskolan räcker inte till. Stora barngrupper och få personal är en matematik som inte går ihop och både barn och vuxna påverkas negativt. Det finns inga pedagogiska leksaker eller diskurser som kan väga upp bristen av tid och närhet.

”

Detta att barnen inte får den TID de behöver med vuxna NÄRVARANDE människor kommer få stora konsekvenser om några år...

Signatur "A"

Signaturen "A" skriver så här: "Enligt min åsikt sviker vi barnen totalt i dagens samhälle! Både det att många föräldrar är "tvungna"/väljer att jobba heltid och att det är på tok för stora barngrupper på förskolan. Vi pedagoger hinner omöjligt se och bekräfta alla barn! Det är sorgligt att inse i slutet av en arbetsdag när mamma eller pappa frågar hur dagen varit, att man inte överhuvudtaget kan komma på vad detta barn egentligen pysslat med under dagen. Man har jäktat runt, stoppat konflikter, försökt hålla situationerna fungerande. Idag är det illa ställt med den psykiska hälsan bland barn och ungdomar - men om några år pratar vi garanterat om betydligt större problem! Detta att barnen inte får den TID de behöver med vuxna NÄRVARANDE människor kommer få stora konsekvenser om några år och det är sorgligt att se att de styrande i Sverige håller detta så lågprioriterat!! Barnomsorgen idag är förvaring och inget annat!"

Det ska kanske inte användas som en tröst när man känner sig bristfällig och otillräcklig i sitt eget föräldraskap, att förskolan är i kris, men detta ger ändå perspektiv. Förskolan fungerar som bäst när barngrupperna är små. När personalomsättningen är låg och personaltätheten hög. Förskolan fungerar med andra ord som bäst under familjelika förhållanden.

Förskolläraren Monica Mitlin skrev så här i en debattartikel i Aftonbladet den 30 maj: "Anknytning är ur mode nu. "Lärande" är det som gäller. Små barn som input/output-mekanismer där "kunskapsmå" och inget annat är meningen med livet. Å Gud, frågar jag mig när jag landar en minut på toaletten, vad gör vi med våra barn?" //

Sammanställt av Lina Hagström

Källa: svt.se/nyheter/lokalt/vast/hur-ar-personalsituationen-pa-er-forskola

När blir kvinnor i Sverige myndigförklarade?

I Sverige har vi det bra. Vi kvinnor är självständiga, har rösträtt och får köra bil. Vi får utbilda oss till vad vi vill. Men det finns ett val som vi inte får göra; välja att själva ta hand om våra barn längre än föräldrapenningen anser lämpligt, även om vi själva anser det nödvändigt eller välgörande, för såväl liten som stor. En del hävdar att valet står varje kvinna fritt, men frågan är hur fritt ett val kan vara när de ekonomiska styrmedlen och omgivningens förväntningar är så tydligt enkelriktade.

I 100 år har kvinnor haft rösträtt och ansetts vara lämpliga beslutsfattare. Ändå omyndigförklaras grupper av kvinnor som vill göra detta val. De utlandsfödda kvinnor som väljer att vara hemma med sina barn avfärdas direkt. Deras val anses vara ett stort hinder för integrationen och därför väljer man att bortförklara dessa kvinnors val med att de inte har svenska värderingar och säkert är kuvade av sina män. Att de finns där som en trygg punkt för sina barn i ett nytt land ges inget värde.

Näst på tur att omyndigförklaras är kvinnor utan utbildning. De är säkert bara arbetsskygga och har inte tillräckligt många högskolepoäng i nationalekonomi för att förstå hur deras val påverkar det allmännas minskade skatteinkomster och visar brist på solidaritet med andra kvinnor. Att alla inte har karriär först på prioriteringslistan verkar ingen vilja se.

Lättad inser jag att jag själv klarat av två hinder på väg till min egen myndighetsförklaring i och med mitt blonda hår och fyra år på högskola. Men då har jag glömt att jag, som blev mamma innan 25-årsdagen, kan avfärdas på grund av min ålder. Jag är, som det heter, för ung för att förstå de konsekvenser mina val har för min framtida pension. Att barnmorskorna påpekar fördelarna med att vara ung när man föder barn hör bara jag.

Men så en dag läser jag om Åsa Axelsson, läraren som gått in i väggen och sparat sig till att ha råd att vara hemma med barnen. Hon är närmare 50 år, har åtskilliga högskolepoäng och tillräckligt många yrkesaktiva år bakom sig för att bli utbränd. Trots att Åsa hittat en hållbar livsstil både för sig själv och sin familj, istället för att pendla mellan arbete och sjukskrivning ända fram till pensionen, kritiserar hon för att snylta på skattebetalarna när hon lånar böcker på biblioteket. Dessutom, invänds det, gör hon sig beroende av sin man och förlorar pensionspoäng.

Det är då verkligheten hinner ikapp mig. Inte ens som infödd svensk, högskoleutbildad och medelålders kvinna ses man som myndig nog att fatta beslut kring den egna hälsan och relationen till sina familjemedlemmar. Om man inte är myndig då, blir man det någonsin som kvinna i Sverige? //

Evelina Hägglund

Boktips?

Har du ett boktips inom Haros tema?

Kanske har du och ditt barn hittat en ljuvlig barnbok eller upptäckt en ny författare? Kanske har du läst en bok som handlar om barn och deras utveckling, jämställdhet eller något som på något sätt knyter an till Haros tema? Då skulle vi älska att få det tipset från dig, antingen bara som ett tips eller om du skriver en kort recension om boken.

Tillsammans upptäcker vi och lär oss mer om dessa viktiga ämnen som vuxna och dyker in i fantasins värld med våra barn!

*Skicka ditt tips till **info@haro.se***

Läs värt!

FEMINISM SOM LÖNEARBETE

av Maria Carbin, Johanna Overud och Elin Kvist

Denna bok utkom 2017 på Leopard förlag och sätter tändarna i ett stort område: lönearbetet och feminismens hållning till densamma. Boken tar sitt avstamp i nutid och det missnöje som råder bland vård- och omsorgsanställda när heltidsarbete inte längre är en rättighet utan ett tvång. Sedan backas bandet och historieberövning får stort utrymme. Detta är kanske bokens största förtjänst, att överskådligt och sammanfattande visa på hur de idéer som i dag är gängse, en gång såddes och slog rot.

Historieberövningarna berör bland annat kvinnorrörelsen, arbetarrörelsen, hemmafrun, samhällets uppbyggnad och de demografiska förändringar som aktivt styrdes från politiskt håll när det nya samhället tog form på politiska ritbord. Lönearbetet som vägen till frihet står i fokus och problematiseras, och författarna visar att både den politiska högern och vänstern gjort gemensam sak, fast med olika utgångspunkter. Vänstern i feminismen, högern i kapitalismen.

Ett av bokens sex kapitel, "Befria oss från lönearbetet" behandlar vår egen organisation: Haro. Även här tecknas en intressant historisk bild genom att författarna (detta kapitel är skrivet av Maria Carbin och en Katharina Tollin) har tagit del av samtliga utgivna nummer av vår medlemstidning sedan 80-talet. Det är på många sätt intressant att få ett utifrånperspektiv på Haros historia och kamp, stundtals är det även roande att ta del av analysen, som när Haro-bulletinens ton beskrivs som "raljant" och senare "modest". Man kan konstatera att Haro i snart fyra decennier gjort avtryck i den svenska debatten.

Boken landar inte i några svar, och det tycks heller inte vara dess ärende. Snarare handlar det om att teckna en historisk bild och väcka frågor inför framtiden, författarna tycks leta efter en feminismens "tredje väg" och söker efter gammalt feministiskt tankestoff som aldrig riktigt blivit erkänt. Boken avslutas med slutsatsen att det behövs visioner [...] "där förrymda behov, omsorg och sårbarhet får ta plats. Som sätter livet framför jobbet. Utopier som törs tänka frihet bortom lönearbetssamhället."

Ja, kanske är det så att det är det behövande barnet, och i förlängningen den omhändertagande modern, som är både feminismens och kapitalismens stora problem.

Feminism som lönearbete är en läsvärd bok som stimulerar tankar och diskussioner. Cirka 150 sidor lång, med noter inkluderat, är den relativt lättillgänglig till sitt innehåll. Den finns förhoppningsvis på ett bibliotek nära dig.

”

Det är på många sätt intressant att få ett utifrånperspektiv på Haros historia och kamp, stundtals är det även roande att ta del av analysen, som när Haro-bulletinens ton beskrivs som "raljant" och senare "modest". Man kan konstatera att Haro i snart fyra decennier gjort avtryck i den svenska debatten.

Lina Hagström

H A V R E B A G U E T T E R

INGREDIENSER:

- 25 g jäst
- 2 tsk salt
- 1 msk honung
- 6 dl ljummet vatten
- 2,5 dl havrekli eller havregryn
- ca 10 vetemjöl

Tips!

Smakar gott till vinterns varma soppor!

GÖR SÅ HÄR:

Smula ner jästen i en bunke, strö över salt och klicka i honung. Häll på lite av vattnet och rör ut jästen. Häll på resten av vattnet. Tillsätt havrekli eller havregryn och mjöl och arbeta ihop degen. Jäs 1-2 timmar. Häll ut den jästa degen på ett bakhord, men knåda inte! Skär degen i fyra delar, forma försiktigt degbitarna till långsmala baguetter. Mjöla baguetterna lite, lyft över bröden på plåten och vrid det i "spiral". Grädda direkt i 260 grader i 15 minuter. Sänk sedan värmen till 150 grader och grädda ytterligare i 12-15 minuter.

NÄR BARN LÄR SIG ATT PRATA

Tips från logopeden!

När mitt barn började förskolan började han prata direkt." Grannen var övertygad om orsak och verkan. Förskolan var den avgörande faktorn för att hennes barn hade börjat prata i ettårsåldern. Ettårsåldern, som är den tid när de allra flesta barn lär sig prata, vare sig de är hemma eller på förskolan. Jag, som är logoped, kunde inte låta bli att protestera och berätta att mina "hemmabarn" också lärt sig prata i den åldern.

Ibland är det lätt att avfärda sådana slutsatser som grannen drog, men det kan också skava i en, särskilt om man har ett barn som inte har börjat prata så mycket än. Skulle barnet börja prata om han fick börja förskola? Blir hon understimulerad när hon inte får prata med andra barn eller pedagoger med högskolepoäng i språkutveckling?

Räcker jag till för att hjälpa mitt barn att utveckla sitt språk?

Svaret är ett rungande JA! Som hemmabarn har ditt barn till och med en ännu större möjlighet till god språkutveckling. Framför allt på grund av att de har en vuxen som har tid att se dem, prata med dem och ge dem kontinuerlig feedback. Det är inget magiskt pedagogiskt trick som gör att barn börjar prata, utan ett intresserat och uppmärksam förhållningssätt från dig som förälder.

Här kommer lite tips på vad man kan tänka på för att hjälpa sitt barns språkutveckling. Det mesta av det gör du säkert redan utan att du tänker på det.

- Läs böcker! Låt barnen välja böcker de är intresserade av. Man måste inte ens nödvändigtvis läsa böckerna, utan man kan prata om bilderna eller hitta på egna berättelser. När ni är hemma finns det större möjlighet att anpassa till vad som passar just ditt barn. Man kan också läsa om samma bok sjuttio-elva gånger på rad om barnet önskar det. Och repetition är ju, som bekant, all kunskaps moder.
- I stället för att rätta barnet när de säger fel kan man upprepa det på rätt sätt. Som när barnet säger "Offa bil" kan du säga "Ja, morfar åker bil" och om barnet säger "dunna" kan du säga "gunga". När du är mycket med ditt barn har du större möjlighet att ge den här feedbacken jämfört med vad en pedagog kan göra i en stor grupp på en förskola.
- Att använda gester och kroppsspråk kan underlätta för barnet att lära sig nya ord. Är du särskilt intresserad kan du kolla upp tecken som stöd, till exempel i böckerna om Babblarna.
- Ute i parken/på stan: Berätta, berätta och åter berätta. Lyssna!
- Benämn allt. "Nu sätter vi på den ena skon, den andra skon. Och så jackan. Drar upp dragkedjan. Och på med mössan och vantarna. Så, färdiga!" Fortsätt med detta dag efter dag :)
- Jobba tillsammans i köket. Sätt ord på vad ni gör. Låt barnet vara din lilla hjälpre.
- Låt barnet hjälpa dig, visa och berätta. Ge barnet en liten trasa eller en liten sopkvast. Sortera tillsammans i leksakslådorna, låt barnet sortera tvätten, matcha strumpor m.m.
- Teckna, måla, bygg och dega. Berätta vad du målar, vad du bygger. Samtala!
- Prata långsamt och tydligt, och gör pauser så att barnet får möjlighet att svara. Ibland kanske de svarar med något annat än ord. Var uppmärksam och visa att du vill förstå.

Lycka till och prata på!

Evelina Hägglund, leg. logoped

COACHEN TIPSAR

"Connect before you direct" kanske du har hört någonstans? Framförallt om du har gått någon av Gordon Neufelds kurser. Detta är ett av mina absoluta favorittips till oss föräldrar (även om det känns lite oräddvist att kalla det tips då det bygger på årtal av både praktisk erfarenhet och djup teoretisk kunskap om människans natur). Tipset är alltså att hämta in och skapa kontakt och värme med våra barn innan vi ger direktiv. Nyckeln, säger Dr. Neufeld, är att få ögonen, leendet och den där lilla nickningen innan man ber barnet göra något.

Man kan liksom känna när det händer, när den där kontakten skapas. Behovet av att tjata för att barnet ska följa och göra som man säger minskar och försvinner ibland helt och hållet. Det tog ett tag för mig att förstå kraften i det här, för det låter ju nästan löjligt enkelt. Allt eftersom jag lärde mig om detta har våra morgnar transformerats från tjat, gnäll och stress, till en mysig stund att bygga relationer. (Förutom de morgnar jag tänker... bara en liiten stund till i sängen och klockan hinner bli för mycket. Då får man bli lite kreativ och istället använda sig av "värme-on-the-go" så gott man kan. Bus, lek och tävlingar fungerar bra med små barn när man har bråttom.)

Föreställ er en morgon där vi direkt efter väckning börjar kommandera: "Sätt på dig kläderna, vi har bråttom! Packa din väska nu! Snälla sluta bygga torn med gurkorna, åt upp mackan nu! Skolan/förskolan börjar snart! (Ja, jag har gjort precis så här många mornar. Tjatat tenderar då att eskalera både i frekvens och intensitet när klockan närmar sig 8 varvid man väl i bilen undrar varför "man alltid måste tjata för att komma iväg?!").

Föreställ er sedan en morgon då vi först hämtar in våra barn med ett leende och en stunds värme för att återknyta relationen efter natten, innan vi ber barnet börja förbereda sig för dagen. Att återknyta och hämta in gäller inte bara morgonen utan görs med fördel många gånger under dagen för att bibehålla värmen och relationen med barnet.

Det kommer att se olika ut i varje familj och framförallt med varje barn, man får testa sig fram. Hemma hos oss där det finns en liten 7-åring, börjar vi dagen med några sidor i en spännande eller rolig bok tillsammans där vi kan mötas i både skratt och gemensamma frågor. Det behöver inte ta mer än 5-10 minuter. Det gör det lätt att knyta an igen och att skapa den där värmen vi vill åt.

VILKET ÄR DITT SÄTT ATT HÄMTA IN?

Några avslutande ord från Dr. Gordon Neufeld:

"Once we understand that the child's relationship to the parent is the most important factor in empowering us, it is the secret of our power, our natural power to do our job. Then it only makes sense(...) that we would put energy into, investment into, preserving these ties, preserving this relationship, restoring this relationship, being careful with it, treating it with respect, being stewards of it, being guardians of it."

Malena Förnes – Personlig Coach

Berätta om ditt vägval!

Att höra människors historier och vägval är givande och stärkande! Skulle du kunna tänka dig att dela din? Hur kommer det sig att du valde att stanna hemma längre än normen med dina barn?

Maila oss: info@haro.se

VILKET TEMA
SKULLE DU VILJA HA
PÅ ETT KOMMANDE
NUMMER? SKRIV
GÄRNA OCH TIPSA!

FLYTTAT?

Vänligen hör av dig till oss för
adressändring! Skicka ett mail till:
registrator@haro.se
med din nya adress!

Skulle du vilja ge bort en tidning?

Vill du ge ett exemplar av tidningen
till en vän, släkting, politiker eller
lämna på Öppna Förskolan
och BVC?

Hör av dig till info@haro.se
med antal ex du skulle vilja ha och
din adress så skickar vi till dig!
Gratis!

MITT VAL

Jessica Wahlström

Att bli förälder har i mångt och mycket varit en livsomvandlande resa. Våra älskade tvillingpojkar är nu fyra år gamla och min man och jag har förändrat en hel del i våra liv under tiden. Från att för min del ha tagit en akademisk examina och stortrivits med yrkesvalet, till att nu, sedan drygt ett år tillbaka ha valt den fantastiska möjligheten att få vara hemmamamma på heltid. Vägval i livet. Ibland kan de kännas självklara, men andra gånger kan det kännas oklart var man befinner sig. Ett trevande för att se alternativen. Min tanke var alltid att arbeta på för fullt och sedan arbeta deltid efter att jag blivit mamma. Att vi som föräldrar med hjälp runtomkring skulle kunna dela på ansvaret och livspusslet. Efter månader av knåpande med olika lösningar; delad föräldraledighet, förkortad arbetstid, mormors-dagar och dagmamma hos en nära vän stod det till slut klart; min närvaro hos barnen saknades.

Livet är inte alltid som vi föreställer oss och vi befann oss vid ett vägsval; antingen köra på som ingenting och förlora innehållet för allt vi gjorde eller förändra och satsa än mer på familjen, och framförallt barnen. Jag var ofta på plats hemma innan också, då jag hade förmånen av ett flexibelt arbete och gärna förlade jobbtid under kvällar och sovtid för barnen, men såg ändå att hemsysslor och annat ofta stod i vägen för mig att vara närvarande. Mina tankar var många gånger någon annanstans än hos barnen. Vi bestämde oss för en radikal livsförändring; nämligen att jag skulle säga upp mig från en fast heltidstjänst för att vara hemmamamma på obestämd framtid. Det medförde också att vi sedan tog flera nya steg, bland annat att min man sökte och fick en ny anställning i en ny stad med flytt för hela familjen som följd.

Så kort och gott har en hel del förändrats runt oss men vi känner oss mer på plats i livet än förut. Nu finns chans för oss att vara mer närvarande för våra barn! Att vara där och lägga grunden i våra barn och att få möjlighet att ge av oss själva.

Numera är hemmet en plats för något mer än dagliga rutiner som måste fungera - det är en utvecklande växtplats. För oss alla. Vi har också strävat efter att som familj ha en återkommande ledig dag i veckan tillsammans. Så sedan ett halvår tillbaka så har även min man gått ner 25% i arbetstid. Han jobbar skift som underhållstekniker men har fått beviljad föräldraledighet över helgerna. Helt fantastiskt! Vi satsar alltså på att leva på en lite förminskad heltidslön utan några föräldradagar kvar från Försäkringskassan.

Hemmalivet är stundtals utmanande men oftast underbart härligt och givande. Att ge tid till varandra känns som den största gåva vi kan ge. Som Benjamin Franklin uttryckte det: "Om du älskar livet så kasta inte bort tiden, för livet är gjort av tid". Tänk att tiden har vi alla människor lika av, 24 timmar varje enskilt dygn. Vi har också kunnat se att barnen utvecklas mycket bättre efter detta vägval. De har så att säga mjuknat och behöver inte längre klara livet själva. Att sitta i knä, vara nära och hålla handen har nu blivit en självklarhet i stället för ständiga försök till oberoende. Nu finns tillgivenheten och förtroendet. I stället för slitiga bråk finns nu skrattet och glädjen inte långt borta. Allt är inte perfekt men så mycket bättre. Nu kan vi glädjas både över och tillsammans med barnen, ha tid och njuta av de goda stunderna familjelivet har att erbjuda och få känna stolthet som familj. DET ÄR VÄRT ALLT! //

”

Livet är inte alltid som vi föreställer oss och vi befann oss vid ett vägsval; antingen köra på som ingenting och förlora innehållet för allt vi gjorde eller förändra och satsa än mer på familjen, och framförallt barnen.

*Vinter, vår, sommar, höst...
Årstiderna växlar och ser olika ut.
Att göra en årstidskalender att
hänga upp på rummet är fint och det
är också kul att jämföra med hur det
ser ut utanför fönstret, tycker
Theodor (8), Olivia (6) och Alice (4).*

BARNENS SIDA

TILL SIST STILLE

"Räcker jag till?" är en obehaglig fråga, som envist tränger sig på i många sammanhang och propsar på ett ärligt svar.

Det finns anledning att ställa frågan i de flesta av livets skiften och företag inte minst när det gäller en inklämmande kärleksrelation eller ett annat avancerat självdefinierande projekt. För egen del undantar jag dock omedelbart vissa prestationer såsom att gå på slak lina över Niagara, att bestiga Mount Everest eller landa på Mars, varvid jag på förhand skulle vara dömd att misslyckas. Däremot flimrar fortfarande ändå mindre blygsamma uppgifter för min fantasi som att lösa ett eller annat av filosofiens eviga problem...

Om vi lämnar de utopiska projekten för de mer vardagliga finns det ändå sannerligen många givna uppdrag och självpåtagna plikter, där det är befogat att betvivla ens förmåga att räkna till, speciellt när situationen spetsas till och ens kapacitet testas till exempel vid intellektuella prov eller publika framträdanden för att roa eller övertyga. Även ens uthållighet, när det gäller att leva upp till goda föresatser att uppfylla långsiktiga plikter, prövas ofta. Detta gäller inte minst det livslånga föräldraskapet och farföräldraskapet. Härvid kan jag inte låta bli att tänka på morfadern till barnen från Skråmofjällets brända öknar, vilken trots sina beundransvärt ihärdiga räddningsinsatser nu av förment välvilliga sociala myndigheter fråntas sitt naturgivna vårdnadsansvar för barnen, vilka nu placeras i olika fosterhem under nya namn. Om jag vore i hans ställe, skulle jag känna det bittert!

Att räkna till som förälder har väl i alla tider varit en utmaning, kanske dock i mindre utsträckning i kulturer, där det funnits givna mönster för familjebildning och barnuppfostran? I den moderna tiden, då traditionella beteenden ifrågasatts, har det givits utrymme för mer individuella livsstilar. Detta har möjliggjort flera personliga val, som dock krävt större beslutsfärdighet. Många alternativ kan emellertid ge beslutsångest. Vår svenska nutidsmodell har strävat efter att befria människor från ansvar i familjerelationer genom den så kallade statsindividualismen, där farbror staten och moster kommunen väl siktar till att överta kontrollen över alla mellanmänskliga relationer, som kräver ömsesidigt ansvar? Den enda fredade zonen i privatlivet är nog än så länge det tillfälliga, renodlat sexuella umgänget, antagligen för att det inte utmanar Storebrors folkuppfostran och totalitära anspråk på att styra allt viktigt? Familjen är farlig för översåtars maktanspråk. Att slippa eget ansvar för ens nära och kära sägs retoriskt möjliggöra självförverkligande av tyvärr mest ytligt slag – de flesta komponerar ju inte symfonier eller skapar litterära epos...

Extraordinära kulturinsatser verkar för det mesta historiskt sett ha krävt en skitstövelsmentalitet i kombination med markservice på hemmaplan, men motiverar detta att vanliga hyggliga människor måste fråntas ansvar för sina barn och andra personliga angelägenheter? Postliberalismens obligatoriska rättigheter är ett hån!

Att befria mödrar från sina egna barn har tyvärr varit statsfeminismens ledstjärna, men det finns dessbättre andra och bättre feminismer! Det är för övrigt tragikomiskt, att samma personer, som har skrikit "Dagis åt alla!" och "Död åt familjen!", nu säger sig vara för "familjeåterförening" – dock bara i ett visst avseende. En allvarig baksida med att ta ifrån föräldrar möjligheten att ge sina barn omsorg i hemmet är, att de drabbas av en inlärd hjälplöshet, som inte bara innebär maktlöshet gentemot dem, som anser sig alltid veta bättre, utan även en upplevd oduglighet, som ingalunda befördrar självkänslan. Sorglustigt är även, att vården om nyfödda, späda och mycket små barn tycks vara så enkel, att den kallas föräldraledighet och belönas enligt lönegrad i förvärvslivet, medan uppgiften att lära barn modersmålet (i folkskolans mening) och fostra dem till goda samhällsmedborgare endast kan utföras av pedagoger. Hur lyckas pedagogerna?

Till sist några kloka råd för att räkna till: Välj att betrakta dina åtaganden som viktiga, angelägna och lustfyllda! Trots allt finns det en del, som är tråkigt. Om du gör en tråkig sak om dagen, så kommer du att känna dig duktig och duglig, men inte överväldigad av plikten! Prioritera! Allt är inte lika viktigt! Välj! Köp gärna tjänster men inte personliga; de skall vara gratis!

Leif Stille

Nästa nummer av Haro kommer att ha temat "Olika". Du har säkert redan upptäckt det, men visst är det fascinerande att vi alla är olika? Det gäller även hemmaföräldrar! En del är hemma på heltid, andra på deltid och ytterligare andra hittar olika lösningar för just deras familj. En del föräldrar älskar att baka bullar, andra överlåter nöjt arbetet till den lokala butiken. Barn är också olika. Exempelvis kan man ibland slås av hur olika syskon är. Vad tänker du kring "olika"?

Vi vill ta del av dina tankar och erfarenheter. Maximalt teckenomfång 3500 (inklusive blanksteg). Välkommen med ditt bidrag till oss senast den 15 januari. Skicka till info@haro.se

NÄSTA NUMMER

VILL DU HA KONTAKT MED NÅGON I DITT DISTRIKT?

Norrbottnen:
Ingrid Sandberg
ingrid@komsams.se

Uppland:
Ylva Thatal
damei5@hotmail.com

Kalmar:
Karin Yngman
karin.yngman@telia.se

Kronoberg:
Emma Faxén
emma.josefina@yahoo.se

Västerbotten:
Ann-Charlotte Carlsson
ac2.carlsson@gmail.com

Örebro:
Karin Bengtsson
karin.bengtsson@haro.se

Gotland:
Viktoria Klint
solklint@telia.com

Södermanland:
Lina Peters
peters.lina@gmail.com

Jämtland:
Åsa Jansson
asa_stardust@hotmail.com

Stockholm:
Julia Olsson
juliaz_m@hotmail.com

Jönköping:
Maria Wernersson
mejamy@gmail.com

Östergötland:
Ida Lewald
ida.lewald@telia.com

Dalarna:
Marie Fyrby
marie.fyrby@telia.com

Skåne:
Caroline Gustafsson
caroline84gustafsson@hotmail.com

Värmland:
Marlene Augustine
augustin.marlene@gmail.com

Gävleborg:
Annika Sjökvist
johansjokvist@hotmail.com

POSTTIDNING B

Returadress:
Riksorganisationen Haro
c/o Sam Bengtsson
Kiselvägen 13
70374 Örebro

”

*Det är illa att bara baka
och aldrig smaka*

Norskt ordspråk